

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3SŽk/25/2017
Identifikačné číslo spisu: 7016200074
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7016200074.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Sone Langovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): RNDr. V. F., Z., zastúpená: Sýkora - advokátska kancelária, s.r.o., Zoborská 13, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor výstavby a bytovej politiky, Komenského 52, Košice, za účasti: Ing. PhDr. Karol Bačo, Krakovská 1029/19, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OVBP2-2015/042658 zo dňa 19. novembra 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/7/2016-179 zo dňa 1. júna 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľky (pôvodne žalobkyne) proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/7/2016-179 zo dňa 1. júna 2017 z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OVBP2-2015/042658 zo dňa 19.11.2015, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Mesta Košice č. A/2015/02792-65/II/BAL zo dňa 07.07.2015. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bolo rozhodnuté o dodatočnom povolení stavby - Rodinný dom s dvoma bytmi na pozemkoch registra KN-C parc. č. 998/5, 998/6, 998/7, 998/8, 998/9, 998/10, k.ú. X. s prístupom a s napojením prípojkami vody, kanalizácie, plynu a elektriny na inžinierske siete z verejnej miestnej komunikácie ul. Z. na pozemku KN-C parc. č. 1030/1 k.ú. X. pre stavebníka X. Ú. za podmienok uvedených v tomto rozhodnutí.

2. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca môže v správnom súdnictve účinne namietat' len tú nezákonnosť rozhodnutia, ktorou bol ukrátený na svojich subjektívnych právach.

Len tvrdenie žalobcu o nesprávnosti záverov rozhodnutia žalovaného a o ich rozpore so zákonom nestačí, pretože takému tvrdeniu musí zodpovedať subjektívne oprávnenie žalobcu, ktoré musí vychádzať z konkrétneho právneho predpisu alebo z postavenia účastníka konania. Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali pri dodržiavaní relevantných právnych predpisov v súlade so zákonom, keď v rámci svojej rozhodovacej činnosti posudzovali výkon práv všetkých účastníkov s rovnakým obsahom, v konaní postupovali v súčinnosti s účastníkmi konania, ako aj sa vysporiadali s jednotlivými námietkami žalobcu v stavebnom konaní. Predmetná stavba sa nachádza v lokalite určenej ÚPN-Z Pereš ako plochy a objekty rodinných domov a bolo vo výlučnej pôsobnosti žalovaného vyhodnotiť aj záväzné stanovisko starostu Mestskej časti Košice - KNV zo dňa 06.08.2007, ako aj to, či dokladmi, ktoré predložil stavebník preukázal súlad verejného záujmu so zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom ku dňu vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“), pretože toto posúdenie neprináleží žalobcovi. Námietky žalobcu, týkajúce sa stavebného ruchu a premávke autami popod okná žalobcu vyhodnotil krajský súd ako irelevantné, pretože stavebný ruch existuje pri každej stavebnej činnosti a má len dočasný charakter, to isté platí aj o premávke popod okná žalobcu a navyše predmetnú námietku žalobca vzniesol po dvojmesačnej lehote uvedenej v § 181 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

II.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil a napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch uviedol, že z rozhodnutia krajského súdu nie sú zrejmé žiadne úvahy konajúceho súdu, akými sa pri hodnotení dôkazov a rozhodovaní spravoval. Žalobca ho považuje arbitrárny a nedostatočne odôvodnený.

4. Žalobca uviedol, že krajský súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými právne relevantnými dôvodmi ani špecifickými námietkami žalobcu, ktorý kvalifikovane a s podrobným zdôvodnením namietal nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Krajský súd neuviedol žiaden relevantný dôvod pre zamietnutie žaloby a odôvodnenie svojho rozhodnutia obmedzil iba na všeobecné formulácie založené na argumentácii, podľa ktorej rozhodnutím žalovaného správneho orgánu údajne nedošlo k ukráteniu žalobcu na jeho subjektívnych právach. Vyhodnotenie skutkového a právneho stavu veci krajským súdom bolo neobjektívne a svojvoľné a malo za následok porušenie základných práv žalobcu na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

5. V podanej žalobe žalobca uviedol pre vec podstatné argumenty, pre ktoré považuje spôsob výkladu a aplikácie ustanovení právnych predpisov v rozhodnutí žalovaného za nezákonný. Napriek tomu sa z napadnutého rozsudku krajského súdu nedozvedel, z akého dôvodu krajský súd považoval argumentáciu žalobcu za nesprávnu a na druhej strane ani to, z akého dôvodu považoval krajský súd žalovaným správnym orgánom realizovaný výklad dotknutých ustanovení zákona č. 50/1976 Zb. a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov za správny.

6. V prípade, ak dôvodom podania žaloby proti rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu bol nesúhlas žalobcu s právnym posúdením veci založeným na ústavne nekonformnom a nezákonnom výklade a aplikácii zákonných ustanovení, z ktorej vyplývalo i to, aký má byť podľa názoru žalobcu ich správny výklad a z akých dôvodov bol nesprávnym výklad správneho orgánu, bol krajský súd povinný v prípade zamietnutia správnej žaloby presvedčivo a zrozumiteľne objasniť, z akých dôvodov bola práve argumentácia žalobcu nesprávna a naopak, z akých dôvodov je jediným správnym výkladom interpretácia a aplikácia zákonných ustanovení realizovaná žalovaným správnym orgánom. V opačnom prípade je nevyhnutné dospieť k záveru, že rozhodnutie krajského súdu nedáva odpoveď na všetky pre vec rozhodujúce otázky a je nezlučiteľné s požiadavkami vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

7. Vádou nepreskúmateľnosti, neodôvodnenosti a arbitrárnosti boli podľa žalobcu postihnuté aj

napadnuté administratívne rozhodnutia, z ktorých nie je zrejmé, na základe akých skutočností, t.j. podkladov potrebných k vydaniu dodatočného stavebného povolenia, ktoré mal stavebník v dodatočnom stavebnom konaní predložiť, rozhodli. Žalovaný v priebehu konania nevyvrátil tvrdenie žalobcu, že v dodatočnom stavebnom konaní nepreniesol dôkazné bremeno na svoju stranu, čím odbremenil stavebníka a že stavebník uniesol dôkazné bremeno v dodatočnom stavebnom konaní, tak ako mal.

8. Stavebný úrad v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby ani neuviedol, ktoré doklady predložil samotný stavebník, aby preukázal súlad povoloľovanej stavby s verejným záujmom. Nie je teda možné preskúmať, či stavebník svoju povinnosť v zmysle § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. riadne splnil. Žalobca má za to, že stavebník nepredložil žiadne doklady o tom, a teda ani nepreukázal, že by jeho zámer výstavby nebol v rozpore s verejným záujmom. Nepredložil žiadne podklady, z ktorých by vyplyvalo, že dodatočné povolenie stavby je v súlade s verejným záujmom, chráneným zákonom č. 50/1976 Zb., najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi. Stavebník predložil len stanoviská orgánov, ktoré sa obmedzujú len na posúdenie otázky napojenia stavby na inžinierske siete a nie orgánov, ktoré posudzujú súlad stavby s verejným záujmom. Stanovisko súladu stavby s verejným záujmom si mal stavebník vyžiadať od starostu Mestskej časti Košice - Pereš.

9. Krajský súd žalobcovi vyčítal, že z podanej žaloby nie je zrejmý zásah do jeho subjektívnych práv. Zo znenia žaloby je však zrejmé, že žalobca jednak má za to, že vydaním napádaných správnych aktov, t.j. výstavbou stavby dôjde k narušeniu pohody bývania a užívania stavieb a pozemkov žalobcu, ale aj jednotlivých vlastníkov pozemkov susediacich s pozemkami, na ktorých sa nachádza stavba. Taktiež sa znemožní vybudovanie komunikácie plánovanej v II. etape rozvoja územia MČ tak, ako ho definujú záväzné regulatívy ÚPN-Z, v odseku č. 4 Funkčné regulatívy, ktorá bude slúžiť širokej verejnosti. Okrem toho konajúci súd sa vo svojom rozhodnutí nijakým spôsobom nezaoberal otázkami a tvrdeniami žalobcu, a to, že vydané správne akty nie sú v súlade s verejným záujmom, že stavebník v dodatočnom stavebnom konaní neuniesol dôkazné bremeno a správny orgán prebral túto zodpovednosť na seba, čo je nepochybne v rozpore so zákonom.

10. Žalobca sa nestotožnil ani s argumentáciou uvedenou v bode 16 napadnutého rozsudku, v ktorom správny súd poukázal na rovnosť a rovnováhu vlastníckych vzťahov, pričom mal za preukázané, že v danom prípade je rovnosť vlastníckych vzťahov zachovaná a je neprípustné, aby sa poskytla ochrana len niektorému z vlastníckych práv, konkrétne žalobcovi. Žalobca má za to, že správny súd opomenul tú skutočnosť, že stavebník na základe dodatočného stavebného povolenia (pričom v konaní bolo jednoznačne preukázané, že stavebník stavbu nerealizuje ani v súlade s týmto vydaným dodatočným stavebným povolením), ktorého zákonnosť žalobca podanou žalobou napáda, nadobúda vlastnícke právo k nehnuteľnostiam - stavbám, realizovaným na jeho pozemku na základe nezákonného postupu, a teda konajúci súd poskytol ochranu stavebníkovi, ktorý nerešpektuje právne predpisy, a to aj opakovane, čo je minimálne vo vzťahu k žalobcovi nespravodlivé a podľa jeho názoru aj v rozpore s dobrými mravmi, keďže je poskytovaná právna ochrana tomu, kto de facto právo zneužíva. V tejto súvislosti poukázal na judikát č. 101 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2012.

11. Krajský súd sa odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, keďže sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalobcu vo vzťahu k opomenutiu stanovísk mestskej časti Košice - Pereš, ako aj hlavného architekta mesta Košice, či primátora mesta Košice s poukazom na rozhodnutie č. 101 Zbierka č. 5/2012, rozsudku sp. zn. 6Sžo/395/2009 zo dňa 28.09.2010.

12. Stavebný úrad nemôže v konaní o dodatočnom povolení stavby postupovať svojvoľne a arbitrárne, ale pri svojej činnosti je striktnie viazaný ústavne stanovenými limitmi pri výkone verejnej moci vyplývajúcimi z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Z ustanovení § 88a ods. 1, 2 a 5 zákona č. 50/1976 Zb. je zrejmé, že základným a nevyhnutným predpokladom pre možnosť vydania stavebného povolenia je predloženie dokladov stavebníkom o tom, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a

osobitnými predpismi. Stavebný úrad nemôže svojou činnosťou nahrádzať zákonom stanovené povinnosti stavebníka, ani účelne neprihliadať na skutočnosti, z ktorých je zrejmé, že povoľovaná stavba nie je v súlade s verejným záujmom. Ak vlastníak stavby nepredloží požadované doklady v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad je v zmysle § 88a ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. povinný nariadiť odstránenie stavby. Obdobne v zmysle § 88a ods. 5 zákona č. 50/1976 Zb. platí, že ak sa v konaní o dodatočnom povolení stavby preukáže rozpor s verejnými záujmami, stavebný úrad ex offio nariadi odstránenie stavby.

13. V posudzovanej veci so záväzných regulatívov územného rozvoja k územnému plánu zóny Mestskej časti Košice - Pereš, ktorý obsahuje záväzné regulatívy a limity vzťahujúce sa k územnému rozvoju mestskej časti jasne vyplýva, že stavbu bolo možné povoliť až v II. etape výstavby po vybudovaní nových komunikácií slúžiacich na dopravný prístup pre objekty navrhované v II. etape, čo potvrdzuje tiež záväzné stanovisko Útvary hlavného architekta Mesta Košice zo dňa 08.10.2004, v ktorom bola navrhovaná Stavba označená za rozpornú s platným územným plánom zóny mestskej časti. Uvedený nesúlada a zrejmy rozpor navrhovanej Stavby s verejným záujmom a požiadavkami vyplývajúcimi z § 88a zákona č. 50/1976 Zb. potvrdzuje aj nesúhlasné stanovisko primátora Mestskej časti Košice - Pereš Ing. Karabina, uznesenie Miestneho zastupiteľstva Mestskej časti Košice - Pereš a stanovisko primátora Mesta Košice MUDr. Rašiho.

14. Stanovisko primátora Mestskej časti je záväzným stanoviskom dotknutého orgánu, ktorý je v zmysle § 140a ods. 2, 3 zákona č. 50/1976 Zb. oprávnený podávať vo veciach stavebného konania záväzné stanoviská. Obsah záväzného stanoviska je v zmysle § 140b ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. pre správny orgán záväzný a bez zosúlada záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami vo veci nemožno rozhodnúť. Stanovisko Mestskej časti preto nemohlo byť v konaní o dodatočnom povolení stavby ignorované. Skutočnosť, že stanovisko primátora Mestskej časti bolo záväzným, ostatne vo svojom odôvodnení nespochybňuje ani krajský súd, napriek tomu sa však vôbec nevysporiadať s nesúlada vydaného dodatočného stavebného povolenia s nesúhlasným stanovisko primátora Mestskej časti. Zo strany správneho orgánu rovnako nemohlo byť opomenuté ani stanovisko primátora Mesta Košice a Útvary hlavného architekta Mesta Košice, ktorí sa jednoznačne vyjadrili o rozpore navrhovanej stavby a jej nesúlada s verejným záujmom a územným plánom zóny. Požiadavka na dôsledné vysporiadanie sa správneho orgánu s obdobnými stanoviskami je zrejma aj z vyššie uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

15. Na záver žalobca požiadala o priznanie odkladného účinku podanej kasačnej sťažnosti, ktorý navrhol z dôvodu, že výkonom rozhodnutia by vznikla závažná ujma nielen žalobcovi, ale aj ostatným obyvateľom Mestskej časti Košice - Pereš. Dochádza k ohrozeniu verejného záujmu a rozvoja Mestskej časti Košice - Pereš, keďže výstavbou stavby dôjde k narušeniu pohody bývania a užívania stavieb a pozemkov žalobcu, ale aj jednotlivých vlastníkov pozemkov susediacich s pozemkami, na ktorých sa nachádza stavba. Taktiež sa znemožní vybudovanie komunikácie plánovanej v II. etape výstavby, ktorá bude slúžiť širokej verejnosti.

III.

16. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že trvá na obsahu vyjadrenia k žalobe a má za to, že predmetná kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

IV.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“, „kasačný súd“) vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné:

19. Stavebný úrad na základe miestneho zisťovania v rámci štátneho stavebného dohľadu podľa § 98 a nasl. zákona č. 50/1976 Zb. zistil, že stavebník začal s výstavbou bytovej budovy na pozemkoch KN-C parc. č. 998/5, 998/6, 998/7, k.ú. X. bez platného stavebného povolenia. Na základe uvedeného stavebný úrad začal z úradnej moci konanie o dodatočnom povolení stavby v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 88a zákona č. 50/1976 Zb. a vyzval stavebníka k predloženiu podkladov o tom, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými zákonom č. 50/1976 Zb. a osobitnými predpismi. V rámci stanovenej lehoty, opakovane predĺženej na základe žiadosti stavebníka boli v rámci prerušeného konania postupne k predmetu konania doplnené požadované podklady v zmysle výziev stavebného úradu, tvoriacich obsah administratívneho spisu. Stavebný úrad po posúdení, že predmetná stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami a po predložení žiadosti stavebníka o dodatočné povolenie stavby listom č. A/2014/02400-27/II/BAL zo dňa 05.06.2015 oznámil začatie konania všetkým známym účastníkom, dotknutým orgánom a nariadil v danej veci ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním. V zmysle záverov ústneho pojednávania stavebný úrad rozhodnutím prerušil konanie a vyzval stavebníka na doplnenie ďalších podkladov. Na prerokovanie doplnených podkladov stavebný úrad opätovne nariadil ústne pojednávanie. V zmysle jeho záverov stavebný úrad opätovne prerušil konanie a vyzval stavebníka a účastníčku konania na doplnenie ďalších podkladov, ktoré boli opätovne prerokované na ústnom pojednávaní. Výsledkom vykonaného konania stavebného úradu bolo rozhodnutie č. A/2015/02792-65/II/BAL zo dňa 07.07.2015, ktorým bola stavebníkovi dodatočne povolená stavba „Rodinný dom s dvoma bytmi“ na pozemkoch registra KN-C parc. č. 998/5, 998/6, 998/7, 998/8, 998/9, 998/10, k.ú. X. s prístupom a napojením prípojkami vody, kanalizácie, plynu a elektriny na inžinierske siete z verejnej miestnej komunikácie za podmienok uvedených v rozhodnutí.

20. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

21. Podľa § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

22. Podľa § 88a ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. ak vlastníka stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

23. Podľa § 88a ods. 5 zákona č. 50/1976 Zb. ak sa v konaní o dodatočnom povolení stavby preukáže rozpor s verejnými záujmami alebo stavebník v určenej lehote nespĺní podmienky rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

24. Podľa § 140a ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. na území hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy a mesta Košice sú dotknutými orgánmi mestskej časti, ak podľa Štatútu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy vykonáva kompetencie stavebného úradu hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava alebo Štatútu mesta Košice kompetencie stavebného úradu vykonáva mesto Košice. Ak kompetencie stavebného úradu vykonáva mestská časť, dotknutým orgánom je hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava alebo mesto Košice.

25. Podľa § 140a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. dotknutým orgánom podľa tohto zákona je
a) orgán verejnej správy, ktorý je správnym orgánom chrániacim záujmy uvedené v § 126 ods. 1, ak

konanie podľa osobitného predpisu upravujúceho jeho pôsobnosť je súčasťou konania podľa tohto zákona, má naň nadväzovať alebo s ním súvisí,

b) obec, ak nie je stavebným úradom podľa tohto zákona a konanie sa týka pozemku alebo stavby na jej území, okrem stavby diaľnice alebo rýchlostnej cesty,

c) vlastník sietí a zariadení technického vybavenia územia a iná právnická osoba, ak to ustanovuje osobitný predpis.

26. Podľa § 140a ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. dotknuté orgány v konaniach podľa tohto zákona chránia záujmy uvedené v § 126 ods. 1 v rámci svojej pôsobnosti najmä tým, že majú právo nazerať do spisov, podávať záväzné stanoviská podľa § 140b, zúčastňovať sa na ústnom pojednávaní a miestnej obhliadke a vykonávať so stavebným úradom spoločné úkony podľa tohto zákona.

27. Podľa § 140b ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.

28. Podľa § 140b ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. dotknutý orgán je oprávnený uplatňovať požiadavky v rozsahu svojej pôsobnosti ustanovenej osobitným predpisom. Vo svojom záväznom stanovisku je povinný vždy uviesť ustanovenie osobitného predpisu, na základe ktorého uplatňuje svoju pôsobnosť, a údaj, či týmto záväzným stanoviskom zároveň nahrádza stanovisko pre konanie nasledujúce podľa tohto zákona.

29. Najvyšší súd v prvom rade uvádza, že žalobca sa správnu žalobou môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv, ktoré boli porušené alebo ohrozené napadnutým administratívnym rozhodnutím.

30. Určujúcim kritériom rozhodnutia i opatrenia orgánu verejnej správy je priamy dopad na práva, právom chránené záujmy a povinnosti ich adresáta. Keďže ide o práva, právom chránené záujmy a povinnosti určitého subjektu administratívneho konania, možno hovoriť o subjektívnych právach. Práve prepojenie dopadu rozhodnutia a opatrenia orgánu verejnej správy na subjektívne práva so súdnym prieskumom vymedzuje účel ochrany, ktorý je spojený s podaním všeobecnej správnej žaloby. (...) Ustanovenie § 177 ods. 2 vymedzuje výnimky, keď všeobecná správna žaloba nesmeruje k ochrane subjektívnych práv. Zákon ustanovuje, že to tak je pri všeobecnej správnej žalobe prokurátora a iného subjektu výslovne na to oprávneného zákonom. (Baricová, J., Fečík, M., Števec, M. Filová, A. a kol.: Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava, C.H.Beck, 2018, s. 868, 869)

31. Žalobca argumentoval narušením pohody bývania a užívania stavieb a pozemkov žalobcu. Argumentoval aj narušením pohody bývania jednotlivých vlastníkov pozemkov susediacich s pozemkami, na ktorých sa nachádza povolená stavba. K uvedenému kasačný súd uvádza, že žalobca môže argumentovať len ohrozením a porušením jeho subjektívnych práv a nie aj práv vlastníkov susediacich pozemkov. Žalobca musí tvrdiť, že bol ukrátený na svojich vlastných subjektívnych právach, t.j. musí ísť o subjektívne práva žalobcu, a nie tretej osoby. Žalobná legitímácia v zmysle § 177 ods. 1 SSP musí byť daná pre všetky prípady, kedy je dotknutá právna sféra žalobcu, t.j. kedy sa jednostranný úkon správneho orgánu (individuálny správny akt) vzťahujúci sa ku konkrétnej veci a konkrétnym adresátom dotýka ich právnej sféry. Nejde teda iba o to, či úkon správneho orgánu založil, zmenil alebo zrušil či záväzne určil práva a povinnosti žalobcu, ale o to, či sa podľa tvrdení žalobcu v žalobe, negatívne prejavil v jeho právnej sfére. Z uvedených dôvodov správny súd nemôže prihliadať k argumentácii žalobcu, týkajúcej sa vlastníkov susediacich pozemkov.

32. Najvyšší súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že zo žaloby nie je zrejmé, aké konkrétne subjektívne práva žalobcu boli porušené alebo ohrozené. Žalobca najskôr na str. 5 podanej žaloby poukazoval na § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., v zmysle ktorého je potrebné posúdiť, či dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami a tieto doklady má predložiť stavebník. Poukázal

tiež na návrh regulatívov územného rozvoja, v zmysle ktorých je výstavba jednotlivých rodinných domov závislá od vybudovania novej prístupovej komunikácie.

33. Žalobca ďalej namietal dĺžku dopravného sprístupnenia stavby, ktorá je viac ako 6 metrov. Žalobca v tejto súvislosti namietal rozpor so zmenami územného plánu, avšak neuviedol, ako týmto boli dotknuté jeho subjektívne práva, ktorých ochrany sa podanou žalobou domáha. Rovnako neuviedol ako bolo zasiahnuté do jeho subjektívnych práv tým, že podľa jeho názoru stavebný úrad neuviedol, aké doklady predložil stavebník na preukázanie súladu povoľovanej stavby s verejnými záujmami. Z obsahu celej žaloby nie je zrejmé, ako konkrétne boli porušené alebo ohrozené jeho hmotné práva, ktorých ochrany sa domáha. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil so záverom krajského súdu. Rovnako aj v podanej kasačnej sťažnosti žalobca namietal len všeobecne, že došlo k narušeniu pohody bývania, avšak neuviedol, ako konkrétne došlo k ukráteniu na jeho právach. Konkrétne namietal len, že sa znemožní vybudovanie komunikácie plánovanej v II. etape rozvoja územia MČ, tak ako ho definujú záväzné regulatívny ÚPN-Z v odseku č. 4 Funkčné regulatívy. Otázka o znemožnení vybudovania predmetnej komunikácie však nepatrí do právomoci žalobcu. Uvedené posudzuje stavebný úrad v súčinnosti s dotknutými orgánmi.

34. Žalobca v podanej kasačnej sťažnosti namietal to, že dôvodom podania žaloby bol jeho nesúhlas s právnym posúdením založeným na ústavne nekonformnom a nezákonnom výklade a aplikácii zákonných ustanovení (bod 6 tohto rozsudku). Aj v tomto prípade však chýba konkrétne ukrátenie na právach žalobcu, ktoré v podanej kasačnej sťažnosti nešpecifikoval. Ako už bolo uvedené vyššie ukrátenie na právach je esenciálnou zložkou správnej žaloby účastníka správneho konania. V konaní o správnej žalobe sa nemožno domáhať len akéhosi všeobecného nesúhlasu s aplikáciou právnych predpisov v tom ktorom administratívnom konaní.

35. Ohľadom námietky prenesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu na stavebný úrad kasačný súd uvádza, že dôkazné bremeno preukázania súladu existujúcich stavieb s verejnými záujmami leží na stavebníkovi. Rozsah dôkazného bremena konkretizuje stavebný úrad v súčinnosti so stavebníkom. Stavebný úrad zhromaždením podkladov namiesto stavebníka procesne nahradil povinnosť stavebníka. V danom prípade však to nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

36. Pri stavbách postavených bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním je stavebný úrad povinný vždy skúmať, či takúto stavbu nemožno dodatočne povoliť. Ak uvedené stavebník nepreukáže treba pristúpiť k odstráneniu stavby v zmysle § 88a ods. 2, 5 zákona č. 50/1976 Zb.

37. Žalobca navrhoval priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok. Podľa § 447 ods. 2 SSP odkladný účinok kasačnej sťažnosti trvá do právoplatného rozhodnutia kasačného súdu o kasačnej sťažnosti. Z tohto dôvodu už nebolo v súlade so zásadou hospodárnosti potrebné rozhodovať o priznaní odkladného účinku v rozhodnutí o veci samej.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

39. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplyva.

40. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.